

deroppe og er ogsaa bleven misforstaaet i Pressen, har jeg lagt Mærke til, idet den er bleven opfattet, som om det vedkommende ærede Medlem af Landstinget havde gaaet og spekuleret paa noget ganske frygteligt, der skulde foretages fra hans Side. Nej, hvad han hentydede til, var det ganske naturlige, at hvis vi var gaaede bort fra vort Tilsagn om at slutte os til de Frikonservatives Forslag, kunde Højre og de Frikonservative have forenet sig om noget helt andet, for Folketinget endnu mere utiltalende end det foreliggende. Der er derfor ikke manøvreret forkert eller gjort noget, som man har Grund til at bebrejde enten Venstre i Landstinget eller mig i fjerneste Henseende.

Spørgsmaalet bliver saa om selve Realiteten i Sagen, og der vil jeg dog fastholde, at den Forringelse, det er, er saa uvæsentlig, at der ikke er Anledning til yderligere at køre den Sag frem og tilbage mellem Tingene og risikere Nedsættelse af Fællesudvalg. Hvilke andre Forslag der kunde komme op under Vejs, naar det kom saa vidt, vide vi ikke. Det, som der foreligger, er i Virkeligheden et udelukkende jydsk Spørgsmaal og endda et begrænset jydsk Spørgsmaal, og det forekommer mig, at man ikke bør sende Sagen tilbage, naar Landstinget kun har sat sin Finger paa dette ene Punkt, medens det har ladet de andre ret principielle Spørgsmaal urørte: Spørgsmaalet om Kommissionens Sammensætning, Spørgsmaalet om Kvinders Adgangsret, Spørgsmaalet i Henhold til den nugældende Lovs § 3 Litra e, hvor de 5 Aars Ernæring ved Landarbejde erstattes af Kravet om 4 Aar efter det 18de Aar uden Hensyn til, om man paa det paa-gældende Tidspunkt er 30 eller 25 Aar, Statens samlede Udlaanssums Forhøjelse fra 3 til 4 Mill. Kr., Lejehuses Overgang til Statshusmandsbrug samt det store og nye Princip om Tillægsaan. Alt det har Landstinget ladet urørt, og saa skulde vi, da vi nu have faaet alt dette bjærget igennem uskadt, sende Forslaget tilbage, blot for disse 500 Kroners Skyld, som betegne en Nedskrivning fra 7,000 til 6,500 Kr. i Laanegrænsen! Det kan jeg ikke anbefale, og jeg tror ikke, at de ærede Herrer, hvis de havde Ledelsen af Forhandlingerne mellem Tingene om denne Sag, vilde driste sig til at gøre det.

Jeg forstaaer meget godt, at man overfor den ubehagelige Kendsgerning, at denne Nedskrivning har fundet Sted, ønsker her ved eneste Behandling at demonstrere sin Uvillie derimod. Men efter at de Herrer

nu have gjort det, vil jeg dog henstille, om de ikke for Sagens Skyld skulde være enige i, at det vilde være hensigtsmæssigst, at de tog deres Ændringsforslag tilbage. De have jo ingen som helst Forventning om at faa dem vedtagne. Denne Sag — det har jeg udtalt med særdeles megen Glæde, baade da vi sidst havde den for her og oppe i Landstinget — er i meget høj Grad holdt udenfor Partipolitikken, og der er ingen Anledning til nu at lave lidt Partipolitik paa Sagen i sidste Øjeblik. Jeg mistænker slet ikke de Herrer for at ville det; men har jeg Ret i min Formodning om, at det ikke er Hensigten, turde jeg maaske ogsaa forvente, at de Herrer, efter nu at have tilkendegivet deres Utilfredshed med Landstingets Holdning paa dette Punkt, tage deres Ændringsforslag tilbage, saa at Forslaget kan blive vedtaget enstemmigt i dette Ting. Lovforslaget, som det foreligger, er i Sandhed en enstemmig Vedtagelse her i Folketinget værd. Der er vist neppe noget andet Land, der har een Lov som denne. Derfor vil jeg meget henstille, at de Herrer, hvis de ikke have andre Hensigter end dem, som ligge i Hensynet til selve Sagen, tage deres Ændringsforslag tilbage, efter at de nu have givet deres Mishag til Kende, et Mishag, som jeg ganske kan dele. Jeg har modarbejdet denne Ændrings Indføjelser, saa vidt og saa langt jeg fandt det forsvarligt, men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at naar Landstinget har stillet sig saa liberalt, som Tilfældet er — og det erkendes jo ogsaa af det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) —, og har ladet alle de andre væsentlige Kardinalpunkter urørte og uskadte, saa bør man ikke stille sig stejlt overfor dette enkelte Indgreb fra Landstingets Side. Jeg anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse og gentager min Opfordring til de ærede Herrer om at tage deres Ændringsforslag tilbage. De vinde jo ikke noget reelt ved at opretholde dem, forudsat, at de Herrer ikke have til Hensigt at lave Valgpolitik derpaa, og Sagen i sig selv er en enstemmig Vedtagelse værd.

Poul Christensen: Naar den højtærede Minister i sit Svar til det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) udtalte, at det ikke havde nogen videre Betydning, om han gik eller ikke, saa maa jeg tilstaa, at jeg tillægger det dog nogen Betydning. Thi hvis den højtærede Minister erklærer, at han vil pakke sin Ransel i Løbet af Dagen, hvis Ændringsforslaget